

Bil sam sem, senca sredi starih senc, ves tih,
Podoba sence tamkaj na splavišču,
Koder med mrežami je pristanišče
Za sen ljudi v somrákih mrzličnih.

Bili nihčè smo, v listja polnih tminah,
Ko v cvetne liste mlak preplah dežuje
In Čisti, kar brez jader, brez krmila
Preroško v jasni Hip prihodnji pluje.

MRAČILO SE JE
IN GLEDALA SVA
KOŽE,
RAZOBEŠENE
V SEDLARJEVI HIŠI

Že hlapi oblačijo vrtove.
Korenine po tleh in v zidovih v skrivnost se ovijajo.
Midva, kot usnjeni podobi, pozabljeni
na črnem sprehajališču noči,
se po bratovsko vdajava uri goljufni.
Razgrete kobile trumoma,
rojene v senci in v senci vzrejene,
naselja pustošijo.
Nad kožo slona nebesnega
odpirajo zvezde svoje zračne stezè.

Salvador Espriu

POSKUS
HVALNICE
V SVETIŠČU

O, kako sem utrujen od svoje
strahotne, stare in sila divje dežele,
in kako ljubo bi mi bilo, ko bi odšel daleč proč
proti severu,
koder, pravijo, so ljudje čisti
in plemeniti, izomikani, bogati, prosti,
prebujeni in srečni.
Vendar bi na zboru bratje rekli
karajoče: »Kakor ptič, ki zapusti gnezdo,
tak je človek, ki odide iz domačega kraja,«
medtem ko bi se jaz, že daleč, smejal
zakonom in starodavni modrosti
te moje puščobne vasi.
Vendar svojega sna ne smem nikoli uresničiti
in bom ostal tu prav do smrti.

Ker sem tudi sam velik strahopetec in divjak
in ker vrh tega ljubim
z obupno ljubeznijo
to mojo ubogo,
umazano, žalostno in nesrečno domovino.

ZANESLJIV PLEN

Lovčevi koraki.
Čutim, kako se bliža
v soncu jesenskem.

Zlagoma sem pil.
iz studenca
ledeno hladne vodé. Zatem
sem pogledal v zrak.

Kragulji so letali
nad nepreklicnostjo
moje smrti.

SINERSKO NAVJE

V

Okoli sinerskih vrat
hodim in beračim za drobtine
starih spominov. Na tihih poteh
odmeva šibka
nekoristna molitev.
Nobeno usmiljenje mi ne reže
kruha, ki sem ga jedel,
izgubljeni čas. Čakajo
me samo, da mi dajó vbogajme,
zveste, bujno zelene ciprese!

XXVI

Ne bojujem se več. In zapuščam
sila prostrano gomilo,
ki je bila zemlja dedov,
sanje, znamenje. Umiram,
ker ne vem, kako živeti.

MOJE OČI Moje oči ne znajo nič več drugega,
 NE ZNAJO VEČ... kot gledati dneve,
 izgubljena sonca. Kako slišim
 drdrati stare kmečke vozove
 po Sinerskih sprehajališčih!
 V spomin se mi vračajo
 vonjave po zastrtem morju
 v jasnih poletjih. Med prsti
 mi ne ovne vrtnica,
 ki sem jo utrgal. In na ustnicah
 vihar, ogenj, besede,
 vse spremenjeno v pepel.

Maria Manent

SENCA Dehteča otožnost, o slavec noči,
 iz vzdihov mi spletaš venec za spanec.
 Kot cvetoča oranža blazina dehti,
 o, z vojni, z zvezdami ovenčani slavec!

A če se zbudim, vidim: v vrtu je sneg,
 je Senca, ki nadme vse bliže blodi:
 na ustnicah ji ledení bled nasmeh
 kot jutranja rosa na trpki roži.

SREDI SEPTEMBRA Kot hribi raztegnjena bela meglà
 vsa jutra nad reko se vije.
 Le kje so lokvánji? Sonce z neba
 vse manjkrat sije.

A v zraku veselo škrjanci pojó
 in trave duhté kot mamila.
 Srobot ni več bélo vezéno blago,
 je le obledela svila.

Iz kutine zre nas sto žoltih oči,
 ko mórja lesket v mrak zamira.
 Med srebrom topola, ki v vetru drhti,
 se prvo zlato nabira.